

KHÔNG ĐÓI, CHỈ TOÀN DANH TIẾNG: MỘT BỮA TRƯA L'ORÉAL

Cả buổi sáng trôi qua trong công việc, và điều làm tôi ngạc nhiên nhất là những quãng im lặng của Giorgio — ông quan sát rất kỹ cái phiên bản này của tôi, và nhận ra mình thật ra chẳng biết gì về tôi cả.

Rita, cô thu mua, đi mô tô đến nhà hàng, gần như cùng lúc với chúng tôi. Cô tháo mũ bảo hiểm, để mái tóc dài xõa xuống, như muốn nói: tôi vừa ở tiệm làm tóc ra đây, xem anh có thích không nào.

Giorgio tùm tùm cười rồi nói: mẹ kiếp, tôi biết ngay thể nào cô ấy cũng đi làm đẹp vì cậu mà, đồ khốn tốt số.

Ông nói cái gì thế, ông mất trí rồi à, tôi đáp, cố hạ nhiệt, rồi chúng tôi vào trong, nơi cô chọn một bàn trong góc — kín đáo, nhưng không tròn, cố tình chọn bàn chữ nhật — và bảo tôi ngồi cạnh cô.

Mình bỏ kiểu xưng hô khách sáo đi, cô nói, tôi nghĩ mình cũng trạc tuổi nhau — tôi thì được thôi, nhưng tôi sẽ không hỏi tuổi thật của cô ghi trong sổ hộ tịch thành phố Catania đâu, chuyện ấy để dành cho mấy người ngồi bàn bên kia.

Cô phá lên cười, rồi hỏi tôi có phải diễn viên kịch không. Theo một nghĩa nào đó thì phải, tôi nói — nhưng sân khấu của tôi là đường phố.

Anh làm nghề gì? Thầy phù thủy chứ còn gì nữa — hỏi thế mà cũng hỏi! Ha ha ha ha ha ha.

Thôi được, tôi nói cho cô biết tôi làm gì thật nhé: tôi dạy đàn ông cách làm cho mình hấp dẫn và thú vị, để họ tìm được những người phụ nữ thông minh — như cô — và, nếu có duyên, khiến các cô ấy phải lòng.

Mở màn hay đấy — thế cái nghề ấy anh gọi là gì?

Tôi là linh mục không áo chùng, nhưng có giọng nói.

Giorgio giành lấy câu chuyện và nói những điều ông đã thống nhất với trụ sở, còn tôi thôi không đùa nữa.

Hôm ấy không ai bàn chuyện làm ăn hay bán hàng, nhưng tôi hiểu ra một điều: đàn ông đáng giá đến đâu là do người mẹ đã tạo nên anh ta.

Ferdinando